

Казки про козаків

Козаки і смерть

КОЗАКИ І СМЕРТЬ

Ішло два козаки степом, надібали дерево й сіли в холодку. Один на бандурі пограває, а другий слухає. Коли се один і каже: — Ой братику, біда! Смерть іде! А воно, бачите, в степу так здалека видно. — Ну, то що? — каже той. — Та вона ж нас постинає! Тікаймо! — Е, ні, брате, не подоба козакам утікати! Та й спека он яка чортяча, не дуже-то й підбіжиш! Будем уже сидіть. Раз мати на світ народила, раз і помирати! — Чи так, то й так! Сидять. Надійшла Смерть і каже: — Оце й добре, що я вас, волоцюг, спіткала. Годі вам гуляти та розкошувати, у шовкових жупанах ходити та мед-вино пити. Ось я вас із світу зжену, косою голови постинаю! — Стинай,— каже один козак,— на те твоя сила й воля! Тільки дай мені, милостива пані, перед смертю люльку покурити! — Ну,— каже Смерть,— коли ти мене милостивою панею назвав, то вже кури собі! Вийняв козак люльку та як закурив! А тютюн добрячий, міцний, як пішов од його дух та дим, то Смерть аж набік одійшла. — Оце,— каже,— який поганий дух! Як се ти таку погань куриш? — Та що ж,— каже козак,— так мені суджено! Як розійшовся дим та дух, Смерть знов приступила. — Ну,— каже,— покурив, тепер я вас обох постинаю! — Стривай, милостива пані, дай і мені пільгу! — каже другий козак.— Дозволь мені перед смертю табаки понюхати! — Нюхай,— каже,— та знай мою добрість. Вийняв той козак ріжка, бере понюшку, а сам думав, як би йому призвести Смерть, щоб вона понюхала!.. Нюхнув на ОДИН бік, нюхнув, на другий, крєкнув, бо табака була добре заправлена: там до неї було й чемериці, й тургуну, й перцю додано для моці, щоб у носі крутило. — А що ж воно, добре? — питає Смерть. — Та як кому! — каже козак. — Ану, дай спробувати! — просить Смерть. — На, милостива пані! Як нюхнула Смерть, як закрутить їй у носі, як чхне вона — аж косу впустила! — Цур же йому, - каже, - яке погане! Ще поганіше, ніж той дим! І як се ти таке паскудство вживаєш?! — Отак, як бачиш! — каже козак. - Приймаю муку цілий вік, бо так уже мені пороблено чи наслано,— Бог його зна! Мушу терпіти!.. — А! — каже Смерть. - Коли так, не буду ж я вас косою стинати! То не штука — вмерти, а от ти чхай іще п'ятдесят літ. От таким чином і визволилися козаки від наглої смерті.